

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.330/2021/5.

A felperes:

felperes neve (felperes címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Szűcs Sándor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szűcs Sándor ügyvéd, ügyvédi iroda címe.)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Nagy Erika Katalin kamarai jogtanácsos (alperes székhelye)

A per tárgya:

Közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 6.P.20.002/2021/12.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 6.P.20.002/2021/13.

V É G Z É S

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és ugyanezt a bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes másodfokú perkötségét 70 000 (hetvenezer) forintban, a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték összegét 89 600 (nyolcvankilencezer-hatszáz) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes gerincműtétje miatt 2011. november 7. és 13. napja között kórházi kezelés alatt állt, amelyet követően a 2011. november 22. napjától 2012. június 25. napjáig táppénzben részesült.

[2] A felperes 2011. november 30. napján rokkantsági nyugdíj megállapítás iránt terjesztett elő kérelmet az alperesnél, amely az eljárásába szakhatóságként bevonta a szakhatóság (neve). A szakhatósági állásfoglalás a felperes össz-szervezeti egészségkárosodása mértékét 45 %-ban állapította meg, amelyre tekintettel a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény akkor hatályos 36/A. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltétel hiányában az alperes a 2011. december 23. napján kelt 30-...../2011/0005. számú határozatával a felperes kérelmét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró főigazgatóság (neve) a 2012. szeptember 10. napján kelt 55-00000/...../0015. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, figyelemmel arra, hogy az szakhatóság (neve) másodfokú bizottsága a 2012. május 22. napján kelt szakhatósági állásfoglalásában a felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának mértékét 45 %-ban határozta meg.

A felperes a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatát kezdeményezte, amelynek eredményeként – szakértői bizonyítás lefolytatását követően – a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2014. április 25. napján kelt I.M.503/2012/48. számú ítéletével az első- és másodfokú társadalombiztosítási határozatokat hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletében megállapította, hogy a felperes egészségkárosodásának mértéke 50 %, amely alapján a megismételt eljárásban az alperesnek azt kell vizsgálnia, hogy a felperes rehabilitálható-e.

[3] Az alperes a megismételt eljárásában a 2014. június 23. napján kelt 30-...../2011/20. számú határozatával a felperes rokkantsági nyugdíj iránti igényét elutasította, hivatkozva arra, hogy a felperes össz-szervezeti egészségkárosodásának 50 %-os mértéke csak 2012. május 22. napjától áll fenn, azonban 2012. január 1. napjától rokkantsági nyugdíj nem állapítható meg. A felperes fellebbezése folytán eljáró főigazgatóság neve a 2014. július 24. napján kelt ONYF-055/2078/2/2014. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes a jogerős határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyet a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2015. január 27. napján kelt 3.M.309/2014/7. számú ítéletével elutasított. Kifejtette, az alperes helyesen állapította meg az egészségkárosodása kezdő időpontját, amely a korábbi jogerős ítéletre tekintettel ítélt dolog. Mellőzte ezért a felperes – egészségkárosodása kezdő időpontjának a korábbi perben készült szakvélemények közötti ellentmondásai feloldása iránti – bizonyítási indítványát.

[4] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a 2015. október 19. napján kelt Mfv.III.10.326/2015/9. számú végzésével a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot ítéletét hatályon kívül helyezte, és e bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Rámutatott, a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.503/2012/48. számú ítélete nem határozta meg a felperes 50 %-os mértékű egészségkárosodása kezdő időpontját, így etekintetben nincs olyan ítéleti döntés, amelyet ne lehetne vitatni. Ezért nem lehetett volna mellőzni a felperes bizonyítási indítványát. A megismételt eljárásra előírta, bizonyítást kell lefolytatni az igazságügyi orvosszakértői szakvélemények között fennálló ellentmondások feloldása és annak tisztázása érdekében, hogy a felperes 50 %-os mértékű egészségkárosodása 2012. május 22. napjától vagy korábbi időponttól, 2011. december 13. vagy 2011. november 30. napjától véleményezhető-e.

[5] A megismételt eljárásban a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2016. június 28. napján kelt 1.M.894/2015/15. számú ítéletével az alperes 30-...../2011/20. számú és az főigazgatóság neve ONYF-055/2078-2/2014. számú határozatát hatályon kívül helyezte, és az alperest új eljárásra kötelezte. Megállapította ugyanis az eljárás során kirendelt szakértői testület neve szakvéleménye alapján, hogy az igénybejelentéskor hatályos szabályok szerint a rokkantsági nyugdíjhoz szükséges 50 %-os mértéket a felperes egészségkárosodása elérte. Az alperes megismételt eljárására előírta, hogy a rokkantsági nyugdíj folyósításának az igénybejelentéskor hatályos jogszabályok szerinti egyéb feltételeinek fennálltát kell vizsgálni.

[6] Ezt követően az alperes a 2016. november 10. napján kelt JNL-530/9950-4/2016. számú határozatával a felperes rokkantsági nyugdíj megállapítása iránt előterjesztett kérelmét elutasította, hivatkozva arra, hogy a felperes 2011. november 22. napjától 2011. december 31. napja között táppénzben részesült. A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Főváros Kormányhivatala a 2017. január 26. napján kelt BP/L/556/279-2/2017 számú határozatával az alperes elsőfokú határozatát helybenhagyta.

A felperes a jogerős határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amelyet a Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. február 14. napján kelt 2.M.376/2017/4. számú ítéletével elutasított, mivel jogszabálysértés nélkül állapították meg a közigazgatási eljárásban, hogy felperes rokkantsági nyugdíjra való jogosultságát kizárta, hogy táppénzes ellátásban részesült.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 1 000 000 forint, annak késedelmi kamata, valamint havi 10 000 forint összegű járadék megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-át, 6:540. § (1) bekezdését és 6:548 §-át jelölte meg. Álláspontja szerint az alperes a rokkantsági nyugdíjigény elbírálása során szakmailag megalapozatlan orvosi véleményeket fogadott el, amely az ellátás iránti igénye elutasítására vezetett. Az szakértői testület neve ugyanis megállapította, hogy a kérelem benyújtásának időpontjában az össz-szervezeti egészségkárosodása 53 %-os mértékű volt, így fennállt az ellátásnak az a feltétele, hogy 50 %-ot meghaladó mértékűnek kell lenni az egészségkárosodásnak, és az alperes arról nem tájékoztatta kellő időben, hogy a rokkantsági nyugdíj igénye teljesítését a táppénz kizárja. Tájékoztatás esetén ugyanis lehetősége lett volna arra, hogy munkaviszonyát megszünteti és a táppénz ellátást nem veszi igénybe. Kárát a részére megfizetett ellátások és az őt megillető rokkantsági nyugdíj összegének különbözetében határozta meg, azzal, hogy a pontos összeget kiszámítani nem tudja, mivel adatszolgáltatás iránti kérelmei nem vezettek eredményre, amely miatt bizonyítási szükséghelyzetre tekintettel az alperes kötelezését kérte a rokkantsági nyugdíj összegének kimunkálására. Érvelése szerint az szakhatóság neve 2016. december 31. napjával beolvadásos különválás útján jogutódlással szűnt meg, feladatát az alperes szakigazgatási szervei vették át. Ezért a szakértői feladatokkal összefüggésben keletkezett kárért is az alperesnek kell viselni a felelősséget.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozott arra, az egészségkárosodás mértékének, valamint annak kezdő időpontjának meghatározása orvosi szakkérdés, amely kapcsán a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatalról, valamint eljárásának részletes szabályairól szóló 331/2010. (XII.27.) Kormányrendelet – 2011. december 31. napján hatályos – 7. § (1) bekezdés a) pontja alapján az szakhatóság neve-t szakhatóságként vonta be, amely szakhatósági állásfoglalást adott a rokkantsági nyugdíj megállapításához. Ezt az állásfoglalást nem vitathatta, ahhoz kötve volt, annak alapján kellett a döntését meghoznia. Megítélése szerint eljárásaiban nem történt olyan kirívóan súlyos jogszabálysértés, amely okozati összefüggésbe hozható a felperes kárával.

[9] A felperes a perfelvételi szakban a 2020. december 21. napján érkezett P.20.902/2020/23. számú beadványában kormányhivatal neve a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 45. § (1) bekezdésére utalva perbe hívta II. rendű alperesként. Előadta, e közigazgatási szerv a szakhatósági állásfoglalás kapcsán ellátott feladat tekintetében az szakhatóság neve jogutóda. Állította, az együttes perlés feltételei mind a Pp. 36. §-a, mind a Pp. 37. § a) és b) pontja alapján fennállnak. Megváltoztatta továbbá a felperes keresetét, és érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 339. § (1) bekezdését, 348. § (1) bekezdését és 349. § (1) bekezdését, míg a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját 2019. november 15. napjában jelölte meg.

Az elsőfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 30 000 forint perköltséget. Megállapította, 67 200 forint illetéket az állam visel. Határozatának indokolásában rögzítette, a kereset elbírálására a Ptk. hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 54. §-a alapján az 1959. évi Ptk. rendelkezéseit alkalmazta, mivel a felperes igényét az alperes 2011. december 23. napján kelt határozatára alapította. Megállapította, a közigazgatási perekben később készült szakvélemények ismeretének hiányában az alperes 2011. december 23. napján nem hozhatott a felperes kérelmének megfelelő határozatot. A 2016. november 10. napján kelt határozatában pedig helyesen és jogszerűen utasította el a felperes kérelmét, mivel 2012. január 1. napjától rokkantsági ellátás már nem volt megállapítható, és a felperes táppénzes állománya kizárta a rokkantsági nyugdíj megállapítását visszamenőlegesen is. Nem ítélte felróhatónak, hogy az alperes 2011. december 23. napján meghozott határozata nem tartalmaz tájékoztatást arról, hogy a táppénzes állomány kizárja a rokkantsági nyugdíj megállapítását, még a jogszabálynak megfelelő mértékű egészségkárosodás esetén is. Ezt a tájékoztatást ugyanis az alperes nem tehette meg, mivel ekkor még nem volt ismert előtte a felperes tényleges egészségkárosodásának mértéke. Utalt arra, 2011. évben nem volt olyan jogszabályi lehetőség, hogy a felperes visszafizesse a 2011. december 30. napjáig folyósított táppénzes ellátást, és még 2011. év utolsó napján ismételt benyújtja az újabb kérelmét. Rámutatott, amennyiben jogszabály bármilyen okból kizárja a felperes igényének teljesíthetőségét, az alperes nem gyakorolhat a felperes javára méltányosságot a felperesi kérelemtől való döntéskor, ezért az alperes eljárása megfelelt a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 1. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott alapelveknek. Nem találta megalapozottnak a felperes arra való hivatkozását, hogy felelősséggel tartozna a szakhatósági állásfoglalásért. Az alpereshez sem szervezetileg, sem jogilag nem tartozott az szakhatóság neve, amely szakhatóságnak az alperes nem is jogutóda. Az szakhatóság neve 2016. december 31. napjával beolvadásos különválás útján szűnt meg akként, hogy feladatait több szervezet, hatóság vette át, a rokkantsági, rehabilitációs igényekkel kapcsolatos szakvélemények, állásfoglalások kiadása, határozatok hozatala a kormányhivatal neve hatáskörébe került. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az alperes felróhatósága hiányzik, a kár bekövetkezése nem bizonyított, és ha károsodás érte is a felperest, az nem áll okozati összefüggésben az alperes eljárásával.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak a keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Kifejtette, a kára pontos összegét a keresetlevél benyújtásakor nem tudta meghatározni, mivel az speciális szaktudást igényel. Számos megkeresést intézett több közigazgatási szerv részére is a rokkantnyugdíj számítása érdekében, amelyek nem vezettek eredményre, ezért hivatkozott a kár mértékének meghatározásával kapcsolatosan bizonyítási szükséghelyzetre. Megítélése szerint amennyiben az elsőfokú bíróság ezt nem fogadja el, az anyagi pervezetés körében kellett volna tájékoztatást adnia arról, hogy e körben szükséges szakértő kirendelése. Hangsúlyozta, a rokkantsági nyugdíj iránti igényét az alperesnél terjesztette elő, aki a határozat meghozatalára jogosult volt, így az alperessel került közigazgatási jogviszonyba, függetlenül attól, hogy annak eljárásában az szakhatóság neve szakhatósági állásfoglalását be

kellett szerzeni, mivel a szakhatóság állásfoglalása önmagában joghatás kiváltására nem alkalmas. Ezáltal az szakhatóság neve a közigazgatási eljárásban csupán, mint közreműködő vett részt, akinek a magatartásáért az alperes tartozik felelősséggel az 1959. évi Ptk. 315. § (1) bekezdés és a Ptk. 6:148. § (1) bekezdése alapján. Megjegyezte, az alperes felelősségére utal a Ket. 45. § (5) bekezdése is. Véleménye szerint amennyiben az elsőfokú bíróság úgy ítéli meg, hogy a perbeli követelés nem az alperessel, hanem az szakhatóság neve-val, illetőleg annak jogutódjával szemben érvényesíthető, anyagi pervezetés keretében erre fel kellett volna hívni a figyelmét, amely esetben a Pp. 51. §-a alapján az szakhatóság neve jogutódja perbevonásának lett volna helye. Kiemelte, az szakhatóság neve szakhatósági állásfoglalása nem egyeztethető össze azzal, amit az irányadó és jogszabályban rögzített szakmai feltételek megkívánnak, míg az alperes felróhatóságát megalapozza a táppénzes állomány, mint kizáró ok feltételre vonatkozó tájékoztatás hiánya is.

[12] A felperes az ítéltábla felhívására nyilatkozott arról, hogy a 2020. december 21. napján érkezett beadványa a kormányhivatal neve alperesként való perbevonására irányult, és az ítéltábla Pp. 370. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatását követően kérte figyelembe venni azt az eljárási szabálysértést, miszerint e kérelme elbírálását az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéltábla döntésének indokai

[14] A fellebbezés annyiban alapos, hogy az elsőfokú ítélet az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt érdemben nem bírálható felül.

[15] A felperes kártérítési igényét arra alapítottnan terjesztette elő, hogy az alpereshez 2011. november 30. napján előterjesztett rokkantsági nyugdíj iránti kérelme elutasításának oka az eljárásba szakhatóságként bevont szakhatóság neve téves szakhatósági állásfoglalása. Az alperes ellenkérelmében – egyebek mellett – hivatkozott arra, hogy a határozatát megalapozó szakhatósági állásfoglalást más szerv készítette, akit az általa folytatott eljárásba jogszabály alapján volt köteles bevonni, és megállapításait nem vitathatta. Az alperes tehát utalt arra, hogy az esetlegesen téves szakhatósági állásfoglalás miatti kártérítési követelés nem vele szemben érvényesíthető.

[16] A Pp. 237. §-ában szabályozott anyagi pervezetés az ügy kimerítő tárgyalásának és szakszerű eldöntésének során tanúsított bírói tevékenységet jelenti, alapja a perkoncentrációból eredő közrehatási kötelezettség, amely egyben a célját is meghatározza: az ügy mielőbbi szakszerű és lehetőség szerinti végleges eldöntését. A Pp. ennek érdekében azonban nem mindenre kiterjedő, hanem csak az adott helyzetben szükségessé váló tájékoztatási kötelezettséget rója a bíróságra. Az anyagi pervezetés az érvényesíteni kívánt joghoz és alapjául előadott tényekhez mérten válhat szükségessé, de nem terjedhet ki a fél által nem hivatkozott, ezeken kívül álló körülmények kutatására. Mellőzhető az anyagi pervezetés részeként szolgáló tájékoztatás akkor, amikor a jogi képviselővel eljáró fél ellenfele már egyértelműen rámutatott egy nyilatkozat hiányos, homályos vagy ellentmondó voltára, vagyis a kérdéses hiányosság ismert, mert a professzionális perben a jogi képviselőtől

elvárható, hogy ilyen helyzetben megfelelően reagáljon (Kúria Pfv.III.21.034/2020/12.). Amennyiben a jogvita keretei tisztázottak, úgy a jogvitát eldöntő bírósági jogértelmezésről az érdemi döntést megelőzően nem kell tájékoztatást adni (PJD2020. 7.III.).

Miután az alperes perfelvételi nyilatkozatában a kártérítési igény kötelezettjének személyével kapcsolatos eltérő álláspont megjelent, ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróságnak anyagi pervezetési kötelezettsége nem keletkezett. A felperes fellebbezésében felhozottakkal összefüggésben ezért megállapítható, nem vétett eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság azzal, hogy nem tájékoztatta a felperest arról, igényét esetlegesen más személlyel szemben is érvényesítheti.

[17] Eljárási szabályt sértett azonban az elsőfokú bíróság a felperes 2020. december 21. napján, a perfelvételi szakban érkezett beadványának a kormányhivatal neve érintően előterjesztett nyilatkozatának figyelmen kívül hagyásával. A felperes beadványa azt tartalmazza, hogy a Pp. 45. § (1) bekezdésére utalva perbe hívja a kormányhivatal neve II. rendű alperesként, és hivatkozik az együttes perlés jogszabályi feltételeinek fennálltára. Ez a nyilatkozat ellentmondásos, mivel a perbehívás, amelyre vonatkozó jogszabályi rendelkezést a felperes meg is jelölte, és az alpereskénti perbevonás, két eltérő jogintézmény. Perbehívás esetében a perbehívott személy beavatkozóként vehet részt az eljárásban, míg a perbevonással az érintett személy alperes, azaz peres fél lesz, így a két jogintézménynek eltérő eljárásjogi következményei vannak, más eljárási szabályok vonatkoznak rájuk. A beadvány ellentmondását az elsőfokú bíróságnak a Pp. 237. § (1) bekezdése alapján anyagi pervezetés körében tisztáznia kellett volna, amelyet azonban elmulasztott.

[18] Az ítéltábla e mulasztást pótló felhívására a felperes akként nyilatkozott, hogy a kormányhivatal neve II. rendű alperesként kívánta perbevonni, amely kérelmét a továbbiakban is fenntartotta. A felperes 2020. december 21-i, a perfelvételi szakban tett nyilatkozata a kormányhivatal neve érintően tehát a Pp. 53. §-a szerinti perbevonásnak minősül, amelyre vonatkozó kérelmet a Pp. 54. §-ában meghatározott rendben kell elbírálni, és a kérelemről a bíróságnak alakszerű határozatot is kell hoznia. A törvény rendelkezéseinek megfelelő perbevonást a bíróság engedélyezi, ellenkező esetben a kérelmet visszautasítja, továbbá visszautasítja akkor is, ha a személyváltozás a törvény által meg nem engedett pertársaságot eredményezne, a bejelentése elkésett, vagy a személyváltozást kezdeményező személy bírósági felhívás ellenére nem terjeszt elő a keresetlevélre vonatkozó szabályoknak megfelelő, a személyváltozással összefüggő keresetet [Pp. 54. § (1) és (2) bekezdés]. A kérelmet visszautasító végzés ellen a Pp. 56. § (2) bekezdése értelmében külön fellebbezésnek is helye van.

A perbevonás engedélyezése esetén az eljárást a perbevont alperes részvételével kell lefolytatni, a vele szembeni kereseti kérelemről is döntení kell.

[19] Jelen esetben a perfelvételi szakban előterjesztett perbevonás (keresetkiterjesztés) iránti kérelmet az elsőfokú bíróság nem bírálta el. E mulasztás az ügy érdemi eldöntésére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé.

[20] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 381. § alapján hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[21] A perfelvétel a fenti eljárási szabálysértés miatt nem a Pp. szabályai szerint folyt le, ezért – amint az Az új Pp. konzultációs testület 79. számú véleménye első bekezdésének utolsó mondatából is következik – az eljárást az elsőfokú bíróságnak a perfelvételi szaktól kell megismételnie, amely során a felperes perbevonás (keresetkiterjesztés) iránti kérelmét meg kell vizsgálnia, és azt a Pp. 54. §-ában meghatározott rend szerint kell elbírálnia. Ennek eredményéhez képest kell az eljárást tovább folytatnia és érdemi döntését meghoznia.

[22] Az ítéltábla a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült felperesi perköltség összegét és a fellebbezés esetében meg nem fizetett illeték összegét csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell döntenie a megismételt eljárást befejező határozatában. A felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan.

Az alperes másodfokú perköltsége felszámítását elmulasztotta, ezért arról az ítéltábla nem rendelkezhetett [Pp. 81. § (1) bekezdés és 82. § (3) bekezdés].

Szeged, 2021. november 25.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.
s.k.

Dr. Tolna András s.k.

Dr. Dobler László

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró